

## Péter...

Könnyektől elhomályosult szemekkel hallgattam Péter halálának hírért. Ötvenkét éves volt csak... Balkay Lacit látogattam meg, akit már régen nem láttam. 1984-ben költöztem el Magyarországról, és legutoljára nyolc éve voltam otthon. Laci, Péter meg én osztálytársak és barátok voltunk a Képzőművészeti Főiskolán. Döbbszenten ülve hallgattam, hogy Péter már hat éve nincs közöttünk.

Útjaink különváltak nem sokkal a Főiskola befejezése után... De micsoda varázslatos pár év volt... Péter meg én a legelső napon találkoztunk, amikor beiratkoztunk. Egymás mögé kerültünk a sorban és az összekötődés azonnali és lebilincselő volt.

Péterrel semmi nem volt hétköznapi, össze volt kötve a természet élővonalával. Kézen fogott és bevezetett bűvös világokba. Mint rendkívüli hegyszoroson keresztül haladtunk a Természet Varázslatos Országában; ösvényeken, amit csak ő tudott. Az éjféli kerek hold által vetődött puha ibolyaszínű árnyékoktól ittasan sokszor róttuk Buda hegyeit. Egy varázslatos éjszakára emlékezem mindig. Nem messze a háztól, ahol Péter lakott, tágas domboldal terült el. A hold aznap különösen nagy volt. Szótlanul sétáltunk az egymásba ölelkező dombokon. Péter kissé előre sietett, majd megállt és visszanezett rám... és sokáig, nagyon sokáig némán néztük egymást. Most is látom Péter sudár alakját, fényes szőke haját. Még onnan távolról is éreztem tekintetét. Körülölelt, mint egy illatos sál a hűvös szélben. A formák élesek voltak és Péter alakja mégis puha volt és majdnem csillámló... Szédülten álltunk oly sokáig, amíg a körülöttünk lévő világ egyre több gyönyörűséggel itatott... Az idő megszűnt... A dombok szinte megelevenedtek és a béke végtelen volt. Péter akarta, hogy megtapasztaljam ezt a határtalan csodát, harmóniát és csendet, amit csak a természettel való bámulatos egybefolyás és odaadás képes létrehozni.

Örömmel tettük meg az utat Szarvaskőre - amikor csak lehetett - Péter kicsi házába, amit apjával épített korábban. Biztos lehettem abban, hogy télen vagy nyáron, hóban vagy sárban, valahogy mégis felkapaszkodunk Szarvaskő hegyeibe. Földutakon, dombháton keresztül vitt az út. A Wartburg Péter kezei alatt csodákra volt képes. Gyönyörű hófehér szőrű kuvasza, Villo mindig hűségese társunk volt.

Péter ismerte az erdő titkait. Rejtett, hűvös völgyekben találtunk hamvas galambgombát. Bozótokról ettünk édes hegyi bogycsókát. Asztalunk disze virágfüzér volt, italunk édes kútvíz. Simogató szellő hordozta a közeli fák illatát nyáron, télen a házba húzóda a tűzifa barátságos ropogása csendesített.

Péter éber és érzékeny megfigyelője volt minden varázsnak maga körül. Meg volt adatva neki az a tehetség, amivel képes volt engem bevezetni abba a világba és vele együtt bemelegedni ezekben a természet által adott, egyszerű, de határtalan örömeinkbe.

Utoljára úgy két évvel halála előtt találkoztunk. Egyik kedvenc helyünkön ültünk egy szép, napos délutánon, az Isten-hegyen. (Milyen különös, ahogy most visszagondolok: mennyire megfelelő hely is volt valóban beszélgetésünk háttéréként.)

A szó azonnal Isten létére terelődött. Péter öröme még ragyogóbb volt, mint valaha. Tisztán és

világosan tárta elém útját Krisztusban.

Ez volt az igazi csoda számára, és a felismerés az igazi út. Az igazi béke, ami az Úrtól származott, és amiből mindketten kaptunk egy ízelítőt annak idején, Buda dombjain. Gyermeki boldogsággal és izgalommal mesélt erről az utazásról.

Útjában megerősítettem. Tíz évvel azelőtt énrám is rámköszöntött a világosság, és elfogadtam az Úr hatalmas kegyelmét és szabadságát Jézus Krisztusban.

Örömmel, szinte egymás gondolatait habzsolva ültünk ott, immáron testvérek az Úrban.

Útjaink ismét elváltak, de tudom most már, hogy otthon van, ahol majd Isten kegyelméből találkozunk megint.

“Krisztus mondja: Aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van.” (János 5:24)

Vágréti Éva Cockrille

Colorado Springs, Colorado 2008 Szeptember